

Být chudý v Kerdalu jistě není nic příjemného. O tom se mohlo přesvědčit mnoho těch, kteří přišli do tohoto královského města za vidinou slávy, úspěchu a snadného zbohatnutí. Jistě, našlo se několik takových jedinců, kterým se to podařilo. Ti by se však dali spočítat na prstech jedné ruky. Na jednoho úspěšného však připadnou desítky, možná stovky bezejmenných, kterým štěstěna není příliš nakloněna. Jedním z těchto bezejmenných hrdinů byl také můj otec. Když přišel do Kerdalu, svého vysněného a vybájeného místa, bylo mu kolem dvaceti let. Byl mladý, odvážný, plný života, síly a energie. A jako mnozí před ním i on doufal, že se proslaví jako statečný rytíř, získá pocty a uznání. Ale jak už to někdy bývá, když nemáme nakloněný osud a štěstěnu, můžeme se sebe více snažit, nic nám to není platné.

Mého otce postihla smůla, při turnaji předstíral, že je někdo jiný. Protože se turnajů mohli zúčastnit jen skuteční rytíři. Otec si vybral takové jméno, které se zdálo být vznešeného původu. Ačkoliv byl synem chudého mlýnáře, prakticky bez majetku.

Časem se na jeho podvod přišlo a mladý muž skončil ve vězení. Měl štěstí, protože mohl dopadnout hůře, například na šibenici nebo s useknutou hlavou. Král mu dal milost, protože na všechny udělal při turnajích velmi dobrý dojem a nikdy nikoho nezabil. Dokonce mohl mít jedno přání, které mu byl král ochoten splnit. Všichni se domnívali, že jeho přáním bude, aby se stal opravdovým rytířem. Avšak otec se ve vězení setkal s jedním velice moudrým mužem, který mu otevřel oči a ukázal mu skutečné hodnoty života. Na otázku, jaké je tedy jeho přání, otec odpověděl k překvapení všech následovně: „Vím, že jsem se v minulosti dopustil mnoha chyb a omylů, na které jsem málem doplatil tím nejcennějším, co mám, totiž svým životem,“ Při těchto slovech král zpozorněl, neboť rozpoznal, že před ním stojí jiný mladý muž, než jakého poznal na turnaji. „Proto bych se chtěl všem přítomným rytířům omluvit. Mé přání je trochu zvláštní. Jest-li mi ho králi budeš opravdu chtít splnit, věnuj mi prosím mlýn mého otce, který nám lichvář neprávem zabavil. Budu pracovat ve mlýně, péci chleba a pečivo a již nikdy se nezúčastním žádného turnaje.“ Král souhlasil, mlýn vykoupil a daroval mému otci, který dodržel svůj slib.

Po nějaké době se otec oženil a založil rodinu. Touha po dobrodružství, marnivosti a slávě z jeho srdce navždy vyprchala, zůstal jen smysl pro odpovědnost a rodinu. Když ale vypukla válka, král si vzpoměl na udatného mladíka a povolal ho do svých služeb. Bylo zvláštní, že najednou nikomu nevadilo z jakého rodu otec pochází. Však také otec před králem prohlásil, že to dělá jen z povinnosti. Byla mu svěřena funkce jednoho z velitelů, vybojoval mnoho vítězných bitev, ale příliš velkou radost z toho neměl.

Neboť si uvědomoval, že války vznikají jen z rozmaru mocných, ve kterých umírá zbytečně mnoho nevinných lidí. Když se opět po mnoha letech vrátil domů, byl unavený a vyčerpaný. Nalezl jen rozpadající se a chátrající stavení. Jeho žena zemřela a já jsem v té době přebýval u dobrých sousedů, protože jsme žádné příbuzné již neměli. Těšil jsem se na něho, když jsem se dozvěděl od pocestných, že se vrací. Těšil jsem se, že mi bude vyprávět o svých dobrodružstvích a vítězstvích. Ale když jsem se s ním shledal, tak jsem pochopil, že z vyprávění nic nebude. Téměř jsem svého otce nepoznával, byl zarostlý, neupravený a špinavý a málokdy promluvil. Jistě si ve válce vytrpěl své, všechna sláva a lesk byly tatam. Ačkoliv mu bylo teprve padesát let, vypadal na stoletého starce. Tehdy nadobro odhodil svůj meč a prohlásil, že již nikdy bojovat nebude. Totéž jsem mu musel slíbit i já.

Jednoho dne, když mi bylo asi čtrnáct let, objevil se u nás ve mlýně velmi prapodivný host. Již na první pohled mi byl nesympatický, protože měl husté černé obočí, dlouhý plnovous téže barvy a oblečen byl v tmavý hábit. Celým svým zevnějškem působil velmi ponuře, ale snažil jsem se svoje pocity nedat najevo. Vstoupil do místnosti velice sebejistě a sebevědomně, jakoby mu to tu patřilo a hned se ptal, zda-li je můj otec přítomen. Odpověděl jsem, že bude nejspíš ve mlýnici.

Požádal mne, abych pro otce došel. Cizinec se usadil v kuchyni za stůl a trpělivě čekal na otcův příchod. Mezitím jsem svého otce vyhledal a oznámil jsem mu, co se stalo.

Zeptal jsem se otce, kdo to je. A on lakonicky odpověděl: „Dostihla mne moje minulost,“ pak ke mně přistoupil a uchopil mne za obě ruce, přičemž se mi díval přímo do očí a řekl: „Poslyš chlapče, je tu jedna věc, kterou bych ti měl vysvětlit. Když jsem byl ve válce, potkal jsem tam jednoho člověka, který mi zachránil život. Poněvadž jsem ale byl tehdy nemajetný, nemohl jsem mu nic na oplátku nabídnout. Vlastně můj mlýn pro něho neměl žádnou hodnotu. Nějak ale věděl, že mám syna a požádal mne o tebe.“ „Cože?“, zeptal jsem se vyděšeně, snad mne neprodal? Ale on pokračoval: „Je to čaroděj a hledá nového žáka. Chce, aby jsi vstoupil do jeho služeb.“ Otec se na mne zadíval a očekával moji odpověď. Nevěděl jsem, co mám říci, byl jsem z toho v šoku. Otec nenaléhal, ale požádal mne, abych si to v klidu rozmyslel a potom se vrátil do stavení. Odpověděl jsem mu, že udělám, co si přeje.

V duchu jsem si však řekl, že uteču co nejdál. Potichu jsem se přikradl k oknu svého pokoje a vlezl opatrně dovnitř. Pak jsem si pobral nejnnutnější věci a nějaké jídlo v komoře a vydal jsem se na cestu. Řekl jsem si, že nejlepší bude, když půjdu po lesních a polních pěšinách a budu se vyhýbat obydlím.

Mezitím se otec přivítal s čarodějem a rozmlouvali spolu o starých časech. Když ale uplynulo několik hodin a já se stále nevracel, začalo to otci být divné a společně se svým přítelem mne hledali. Prohledali celý dům a nejbližší okolí, ale nenašli mne. Otec se usmál a řekl: „Dharuk se nejspíš polekal a utekl, nebo se někam schoval. Myslí si asi, že jsem ho prodal. Ale já jsem jenom chtěl, aby šel k tobě do učení, aby nepoznal jenom dřinu ve mlýně. Určitě se dříve nebo později objeví Beliathe,“ ujišťoval svého zachránce. Ten na něho vážně pohlédl a odpověděl: „Nevadí, však já tvého syna najdu, ať se ukrývá kdekoliv a stane se mým žákem. To ti slibuji, Anšare,“ odpověděl Beliath a zmizel.

Moje předsevzetí vyhýbat se městům a vesnicím vydrželo jen do večera. Prakticky do té doby, než-li mi došlo jídlo. Celou noc jsem pak strávil pod vysokým stromem a trásl se zimou. Nevěděl jsem, co mám dělat ani kam jít.

Následující den ráno jsem se přeci jenom rozhodl, že půjdu do města a pokusím se vydělat si nějaké peníze. Nejbližší město se jmenovalo Liberton a bylo odsud vzdáleno asi 10 mílí. Trvalo mi půl dne, než-li jsem ušel polovinu cesty. Měl jsem štěstí, protože se mi zdálo, že jsem zaslechl nějaký povoz na silnici. Když ke mně povoz dorazil, zeptal jsem se muže na kozlíku, jest-li by mne svazl do města. Muž se zasmál a odpověděl: „Proč ne, alespoň mi ohlídáš zboží a pomůžeš mi s koňma, jak se jmenuješ?“ „Dharuk,“ odpověděl jsem, „jmenuji se Dharuk.“ Město Liberton se nacházelo v malebném údolí, na břehu řeky Lag.

Přijíždělo se k němu silnicí, která vedla uprostřed lesů a luk. Když jsme dojeli do města, uviděli jsme na náměstí stát již několik dalších povozů. „Sákriš,“ zaklel muž „ti darebáčci si již vybrali ta nejlepší místa. Škoda, že jsem nevyjel o něco dřív.“ Poděkoval jsem obchodníkovi za svezení a chtěl jsem se vydat na průzkum města. Ale muž mne zadržel a zeptal se: „Ještě počkej chlapče, chtěl by si s vydělat pár drobných? Nebo se tu chceš, jen tak bezcílně potloukat?“

Když jsem kývl, že ano, tak dodal: „Potřeboval bych někoho, kdo by mi pomohl s nákladem a prodejem u stánku. Myslíš, že by jsi to zvládl? Dobře bych ti zaplatil a spát můžeš v hospodě.“ Proti tomu se ovšem nedalo nic namítat. Tak jsme se tedy domluvili. Pomáhat obchodníkovi s prodejem zboží a po večerech ho hlídat, byla vlastně docela zajímavá a jednoduchá práce. Trh ve městě trval několik dní, ale muži se podařilo zboží prodat o něco dříve. Když mne vyplatil, tak jsem mohl přejít k ostatním obchodníkům a pomoci jim také s prodejem. Vydělal jsem si docela slušné peníze a rozhodl jsem se, že se stanu také obchodníkem. Prodávát bych mohl otcovi výrobky.

Když jsem se, ale jednou v noci vracel od koní do hostince, v němž jsem přespával, stala se mi nepříjemná věc. Obestoupila mne parta loupežníků a chtěla po mě peníze, které jsem tak těžce získal. Dostal jsem vztek a strach zároveň. Jakým právem ti darebáci chtějí moje úspory, když se nijak nepříčinili k jejich získání?! Přesto přese všechno jsem se ale musel v duchu usmát, neboť sami měli možná více, než-li já. Také jsem jim to řekl a snažil se přitom uniknout, ale oni byli neústupní.

Pomalou se mi začínala podlamovat kolena a srdce mi divoce tlouklo, jako ostatně vždy, když jsem to nejvíce potřeboval, tak mne tělo zradí a nechá napospas okolí. Marně jsem se přitom rozhlížel, jest-li bych přeci jenom nenašel nějakou skulinu, kudy bych mohl proklouznout, ale jejich smyčka se stahovala čím dál tím víc. „Ty vážně nemáš vůbec žádné peníze?“ zeptal se jeden z nich, který byl jen o pár let starší nežli já. Začali do mne strkat a smát se, dostal jsem panický strach, že za tou jejich šaškárnou je snad něco mnohem více. Pojednou mne jeden z nich uchopil ze zadu za krk a chtěl mne probodnout svým nožem.

Náhle se však ozvalo zaburácení, hromobití, jako když se žene bouře a uprostřed ulice se objevila temná, zlověstná postava, zahalená do černého dlouhého pláště, z něhož vycházela hustá mlha. „Pusťte ho,“ řekl přízrak klidně, ale rozhodně. Na lupiče to však žádný dojem neudělalo. Buď byly skutečně natolik otrlí nebo hloupí, že se chtěli cizinci ve tmě postavit. Bytost však zmizela tak náhle jako se objevila, sotva se pokusili k ní přiblížit. Lupiči se zasmáli, protože se ve své naivitě domnívali, že vetřelec vzal patrně nohy na ramena. Ale on se objevil za jejich zády a prudce máchl svým pláštěm. Z něho vyšla mlha, která mne celého od hlavy k patě obklopila a přikryla hustou, neproniknutelnou clonou.

Bytost, která v ten okamžik stála vedle mne, mě objala a na jeho pokyn jsme zmizeli z ulice. Nevím proč, ale dostal jsem silnou závrať a tak jsem instinktivně zavřel oči. Když jsem oči opět otevřel, zjistil jsem, že stojím v nějaké ponuré, kamenné místnosti. Ovanul mne chlad a zima a já jsem opět pocítil strach, odtáhl jsem se od svého zachránce a očekával to nejhorší. Byl jsem tehdy velmi mladý a nezkušený a domníval jsem se, že když má někdo takové schopnosti, pak nutně musí být ve spojení s ďáblem.

Čaroděje to rozesmálo, ušklíbl se a řekl: „Copak, čekáš, že si tě usmažím k večeři? Tvůj otec takový strach neměl, když jsem ho zachraňoval z podobné šlamastiky.“ Ihned jsem muže poznal, byl to ten cizinec, který navštívil náš mlýn. Sklonil jsem hlavu a obával se promluvit. „Já jsem se jmenuješ?“ „Jmenuji se Dharuk,“ odpověděl jsem nesměle. „No dobře, já jsem čaroděj Beliath a místo, kde jsi je můj hrad. Jest-li chceš, můžeš tady zůstat a vyučit se čarodějem, je to řemeslo jako každé jiné, možná o něco lepší, protože tě nikdo z něho nevyhodí.“ „Já se chci ale stát obchodníkem,“ namítl jsem, „a pomáhat otci ve mlýně.“ „Tak proč jsi potom utíkal?“ Svěsil jsem hlavu, „Tak, jak se rozhodneš?“

Zrovna bych potřeboval šikovného asistenta. Na trhu se ti docela vedlo.“ Kývl jsem, že to tedy zkusím. Čaroděj mne zavedl do jedné z mnoha místností a sdělil mi, že to bude ode dneška můj pokoj. „Teď se prospí a zítra ti dám další instrukce.“

Hrad se opravdu stal na nějakou dobu mým útočištěm, ale nebylo to místo, které bych mohl nazvat domovem. Tak moc dobře jsem se tady přeci jenom necítil. Vlastně jsem byl docela rád, že to takhle dopadlo. Kdo ví, jak bych se ve městě uchytil a co všechno by mne ještě potkalo. Byl jsem čarodějovi vděčný, že mi zachránil život, ale rozhodně jsem se nemínil stát se kvůli tomu jeho otrokem. Čaroděj mne zasvětil do mých povinností a já se všemožně snažil jeho důvěru nezklamat. „Máš volnost po celém hradě, můžeš jít kam se ti zlíbí, avšak jednoho se varuj! Nikdy neotevírej třináctou komnatu, i kdyby jsi odtamtud slyšel kdoví jaké zvuky a hlasy. Přijal jsem tě do svých služeb pouze ze soucitu a když mne zklameš, ihned tě bez groše propustím.“